

# MOTIONER

VÄCKTA HOS

## STOCKHOLMS STADSFULLMÄKTIGE ÅR 1907.

---

---

N:r 10.

Af herr **von Koch**, i fråga om anställande af kvinnliga assistenter vid Stockholms polis.

Till Stockholms stadsfullmäktige.

Bland de många uppgifter, polisen har sig anförtrodda, ingår äfven att omhändertaga *kvinnor*, som på ett eller annat sätt ansetts böra ställas under uppsikt eller kräfvast bestraffning. Sålunda voro, enligt statistiken, vid 1904 års slut ej mindre än 402 *prostituerade* kvinnor ställda under kontroll och underkastade besiktning, och vissa föregående år har siffran stigit till öfver 500. Antalet verkställda *besiktningar* har under de senare åren växlat mellan cirka 16,000 och 21,000 pr år. Af under 1904 vid Stockholms domstolar *anklagade* och *sakfällda* 1,562 kvinnor voro 1,217 dömda för fylleri samt 224 för förargelseväckande eller våldsamt uppträde och brott mot offentlig myndighet, samt 84 för stöld, snatteri eller annan oredlighet — förseelser, hvilka alla erfordra polismaktens direkta ingripande. Af statistiken framgår vidare, att antalet kvinnor, skrifna i Stockholm, som dömts till straffarbete och som efter undergånget straff anmält sig i poliskammaren, under åren 1902, 1903, 1904 uppgått till resp. 103, 90 och 37.

Det är alltså ett ej ringa antal kvinnor, som i ett eller annat afseende kommer i beröring med hufvudstadens polismakt. Under sådana omständigheter borde det synas vara en naturlig fordran, att för dessa kvinnors omhändertagande funnos jämväl *kvinnliga polisassistenter*. Så är likväl icke förhållandet. Inom polisen finnes ej en enda i ordinarie tjänst anställd kvinna.

Detta är ett i ögonen fallande missförhållande, ej minst be-

träffande *prostitutionsafdelningen*. Ur principiell synpunkt måste det nämligen anses absolut förkastligt att uteslutande män användas inom denna afdelning. Äfven om — såsom ofta framhålles — de kvinnor, som där behandlas, till stor del skulle stå på en låg moralisk nivå och i många fall erbjuda föga utsikt att kunna uppriktas, är det dock ur moralisk synpunkt oförsvärligt att träffa anordningar, direkt ägnade att förta dem sista återstoden af anständighets- och blygselkänsla, samt att uraktlåta vidtagandet af kraftiga åtgärder för att återföra de förvillade till ett ordnadt lif.

Utan att framkasta någon som helst beskyllning mot de män, som nu tjänstgöra inom sedlighetspolisen, torde det kunna sägas, att de ej förmå, just på grund af sin egenskap af män, tillfredsställande fullgöra sitt maktpåliggande arbete. Ty till detta hör — eller *borde* höra — i första rummet att taga personlig kännedom om de olyckliga kvinnornas förhållanden och om möjligt hjälpa dem tillbaka till ett hederligt lif. Endast genom ett sådant tillvägagående kan sedlighetspolisen — ifrån att tjäna ett enbart hygieniskt ändamål — vinna äfven någon grad af sedligt berättigande. Endast på så sätt skola de ord utplånas, som nu osynliga läsas öfver inskrifningsbyråns port: »I som här inträden, låten hoppet fara». Men sedlighetspolisen kan erhålla den samhället värdigare karaktär, som ofvan antydts, blott i den mån kvinnor i och för räddningsarbete anställas inom densamma. En kvinna allenast kan hysa den sanna medkänslan och förståelsen för en annan kvinna, hur förhärdad och förslöad denna än må vara, och utforska hvar nöden är störst och hjälpen behöfligast. Härtill kommer att många af de prostituerade äro i omedelbart behof af fysisk och psykisk omvårdnad, något som naturligen skulle ingå i den kvinnliga assistentens uppgift att meddela. Detta jämte flere skäl talar för, att den senare lämpligen borde vara en bildad person med insikter i sjuksköterskekallet. Kvinnliga funktionärens anställande inom sedlighetspolisen skulle vidare förmedla ett hittills uteslutet samarbete mellan myndigheterna och den *enskilda* räddningsverksamheten på detta område, ett samarbete, hvilket på de platser i utlandet, där det kommit till stånd, åvägabragt de lyckligaste resultat. Ett räddningsarbete som det här framhållna bör naturligtvis i första hand gälla *de unga*. Och det är af intresse, att af statistiken lära känna, i hvad mån de omyndiga äro representerade bland de polisinskrifna. Af år 1904 i Stockholm inskrifna kvinnor, hvilkas antal utgjorde 403, voro ej mindre än 173 under 20 år,

däraf 40 i åldern 16—17 och 40 i åldern 17—18 år. Man kan inför sådana uppgifter ej underlåta att fråga: gör samhället hvad det kan och bör för att hindra alla dessa, som knappt lämnat barnåran bakom sig, från att störta sig i ett lif af socialt och moraliskt elände?

Jag är medveten om att från kvinnohåll en viktig invändning kommer att göras mot tanken att anställa kvinnliga assistenter inom *prostitutionsafdelningen*. Är det tänkbart, säges det, att kvinnor skola vilja arbeta i samband med ett system, som innebär den djupaste kränkning af hela deras kön? Samtidigt är jag dock öfvertygad om att äfven på detta håll de praktiskt-humanitära synpunkterna skola bli afgörande. Reglementeringens upphörande kan nämligen ej tänkas ske utan vidare. I hvarje fall måste man afvakta den af kungl. maj:t tillsatta kommitténs utredning i denna fråga samt vidare det beslut, som regering och riksdag i anledning af densamma kunna komma att fatta. I väntan på systemets bortfallande får man sålunda icke afhålla sig ifrån att, medan detta ännu består, försöka så mycket som möjligt underlätta återvägen till ett hederligt lif för de olyckliga kvinnor, som hemfallit därunder.

Hvad som i det föregående sagts om värden af de prostituerade kvinnorna gäller i hufvudsak äfven dem, hvilka omhändertagits af polisen för *dryckenskaps- och andra förseelser*. Blott kvinnor kunna vara fullt ägnade att undersöka och öfvervaka de anhållna samt råda och hjälpa dem att komma ur de svårigheter, som i de flesta fall utgöra grundorsaken till deras irakade sorgliga belägenhet. Bland fylleriförseelserna finnas t. ex. ett ej ringa antal sådana begångna af *gifta* kvinnor — år 1905 ej mindre än 233 — och beträffande dessa gäller det måhända att intränga i hemlifvets förhållanden, utfinna medel att motarbeta spritbegäret, förmedla sjukhus- eller asylvård o. s. v., åtgärder, hvilka ligga närmare en kvinnas än en mans verksamhetsområde. Vidare förekommer äfven bland dryckenskapskategorien ett ej ringa antal helt *unga personer*. Enligt senaste års statistik rörde 20 fyllerihäktingar minderåriga i åldern 15—20 år samt 217 kvinnor i ålder 20—30 år. Om dessa i tid omhändertagas och lämnas uppfostran och vård s. ex. genom de kvinnor, som arbeta i nykterhetens tjänst, skall tåkerligen flertalet af dem kunna räddas.

Vidare måste särskildt framhållas, hur mycket mer ägnad en kvinna är att på ett blygsamhetskänslan mindre sårande sätt än

en man kunna anställa de förhör af ytterst grannliga och detaljerad natur, som nu ej så sällan förekomma på polisstationen med helt unga flickor. På den kvinnliga assistentens lott skulle därjämte helt naturligt falla tillsynen öfver barn af båda könen, såväl dem, som begått förbrytelser och ofog, som dem, hvilka införas å polisstationen af andra orsaker. Det borde i sådana fall helt eller delvis tillkomma den kvinnliga assistenten i fråga att i samråd med barnvårdsnämnden bestämma beträffande barnens behandling m. m.

\* \* \*

Tanken att genom kvinnors anställande i polisens tjänst införa en humanare behandling af de kvinnliga brottslingarna samt förmedla ett samarbete med den enskilda verksamheten till olyckliga kvinnors hjälp och upprättande har förverkligats flerstädes i utlandet. I Amerika är detta fallet ända sedan 25 år tillbaka\*).

Chicago säges vara den första stad i världen, där kvinnliga poliser, s. k. »*police matrons*», blifvit anställda. Det är organisationen »Hvita Bandet» och dess ädla stiftarinna, Frances Willard, som har äran af detta initiativ. Man frågade sig: får en kvinna, som arresteras och lämnas uteslutande i mäns händer, den värdiga behandling, hvarmed samhället bör möta den brottslige? Är behandlingen sådan, att hennes sedliga varelse värnas och stärkes under straffet? — Det lyckades till en början få några kvinnor anställda på försök. Detta utföll lyckligt och hade till följd, att en lag antogs år 1882, som ålade anställande af kvinnliga poliser. Deras antal i Chicago uppgår till 33.

I åtskilliga andra städer, bl. a. Filadelfia, New York och Boston, har samma system sedermera införts, och idén om kvinnor i polisens tjänst är stadd i ständigt framåtgående i Förenta staterna. I Filadelfia är det likaledes kvinnorna, som tagit initiativet. År 1886 anställdes på försök fyra kvinnliga poliser på olika stationer inom staden. Medel härtill hade samlats på enskild väg. Då myndigheterna ställde sig beredvilliga gentemot reformen, organiserades en kvinnokommitté — som ännu är i verksamhet — bestående af representanter för olika kvinnoföreningar,

\*) De följande uppgifterna ha ställts till mitt förfogande af en person, som under en vistelse hösten 1906 i Amerika på respektive platser studerat här berörda förhållanden.

hvilken hade i uppdrag att genom utredning förbereda saken samt utse för de eventuella posterna lämpliga personer. Detta framkallade år 1889 en lag gällande för Pennsylvaniens större städer, så lydande:

»En »*police-matron*» skall tillsättas vid hvarje polisstation, dit kvinnliga fångar och barn föras. Hennes åliggande skall vara att mottaga, undersöka, ansvara för och taga vård om alla kvinnliga fångar och barn, som föras till en sådan polisstation.» Denna lag har dock, på grund af bl. a. lokala förhållanden, endast efter hand kunnat träda i kraft.

Hitills ha 22 kvinnor anställts i Filadelfia. Ännu återstå 13 distrikt, men man förmedlar saken genom att sända kvinnor, som införas å dessa, till de stationer, där en »*police-matron*» finnes. Då nya stationer inrättas beredes alltid utrymme för den kvinnliga polisens verksamhet. Filadelfias äldsta »*police-matron*», mrs Fletcher, har nu varit i tjänst i 20 år, och har i loppet af denna tid haft under sin vård 9,500 kvinnor och 2,900 barn. Den kvinnliga polisassistenten bor på stationen och kallas medelst en elektrisk klocksignal till tjänstgöring dag och natt. Hon äger att undersöka fången och föra henne till cellen, vidare att närvara vid det första förhöret samt att ingifva skriftliga rapporter till polisen såväl som till den ofvan omtalade kvinnokommittén. Ett särskildt rum finnes för de införda icke-brottsliga kvinnorna samt barnen. Dessa erhålla vid behof mat och kläder å stationen samt så vidt möjligt erforderlig hjälp. Den kvinnliga polisassistenten betraktas i regel med den största respekt af de manliga anställda, och hennes oumbärlighet är numera allmänt fastställd. Hennes aflöning är i Filadelfia utom fri bostad 50 å 60 dollars i månaden.

I staten New York antogs 1889 en lag, som tillstodde kvinnliga polisassistenters anställning, men ledde densamma till ingen påföljd. År 1891 tillkom emellertid en ny lag, som påbjöd kvinnors anställning vid polisstationerna, och år 1892 utnämndes i New York ett 10-tal kvinnliga poliser. För närvarande finnas därstädes 70 »*police-matrons*» (polisstationernas antal är 82). Lagen påbjuder, att häktade kvinnor endast skola föras till stationer, hvarest kvinna är anställd. Denna föreskrift efterföljes i regel, så vidt afstånden tillåta. I New York bor ej »*the matron*» på stationen; i stället finnas å hvarje station två assistenter, som alternera för dag- och natttjänstgöring. Af de kvinnliga poliserna fordras samma kompetens som för motsvarande manliga funktionärer.

Bland dem finnas f. d. lärarinnor och många sjuksköterskor. De senare framhållas såsom särskildt lämpade för befattningen. En god anordning vid New Yorks polisstationer är att de kvinnliga cellerna ligga, afskilda från de manliga, i nära grannskap till den kvinnliga polisassistentens rum.

I *Boston* tillämpas ett olika system. I samband med rådhuset ligger centralpolisstationen, och till *kvinnofdelningen* därstädes föras *alla* kvinnor, som arresteras inom staden *Boston*. Från det polisvaktkontor, dit den häktade kvinnan förts, telefoneras ofördröjligen efter en den nyssnämnda kvinnofdelningen tillhörig vagn, som för fången till centralpolisen. Å polisvaktkontoret har intet förhör anställts, blott antecknats fångens namn, ålder, nationalitet och förbrytelse. Anländ till centralpolisen, öfverlämnas fången utslutande i kvinnohand. Afdelningen förestås af »the Chief matron», af poliskonstaplarna kallad »Captain», som under sig har flera assistenter. Den yttersta renlighet råder inom och utom de till ett 40-tal uppgående cellerna. Såväl i *New York* som i *Boston* äro de kvinnliga poliserna väl aflönade, i det lönerna växla mellan 700 och 1,000 dollars.

Bland de s. k. »*probation-officers*», personer med uppdrag att öfvervaka *villkorligt dömda*, och hvaraf särskildt staten *Massachusetts* äger ett stort antal, finnas äfven flera kvinnor. Dessa intaga en högre social ställning än polisassistenterna och uppbära en lön af 1,700 dollars. En af dem har sitt ämbetsrum på rådhuset i *Boston*. Det åligger henne att anställa det första förhöret med de införda kvinnorna, och om det därvid framgår, att någon, som häktats för en mindre förseelse, t. ex. dryckenskap, ej förut varit dömd, äger hon att efter moget öfvervägande på eget ansvar frigifva en sådan person. De öfriga kvarhållas till domstolsförhöret, hvarvid »*probation-officer*» tjänstgör som domarens biträde. De, som då dömas att ställas på prof. »*probation*», d. v. s. villkorligt frigifvas, öfverlämnas till »*probation-officer's*» vård. Den senare har att undersöka den frigifnas arbets- och lefnadsförhållanden samt att öfvervaka, råda och hjälpa henne. Till detta arbete tages äfven *frivilliga* hjälpkrafter i anspråk. — Det kan i detta sammanhang nämnas, att man i *Amerika* med lyckligaste resultat använder kvinnor äfven inom *fångvården*. Således finnes i *Massachusetts* ett statens kvinnofängelset, sedan öfver 25 år utslutande ledt och administrerat af kvinnor.

I *Tyskland* har äfven under senare år anställts flera kvinnliga polisassistenter. Den stad, som härvid gått i spetsen, är *Stuttgart* (140,000 inv.), och om verksamheten därstädes har den person, *Schwester Henriette Arendt*, som innehar nämnda anställning, benäget meddelat mig följande upplysningar:

*Schwester Arendt* har med tillhjälp af en underordnad kvinnlig assistent under fyra år haft uppsikt öfver samtliga på *Stuttgarts* polisstation införda kvinnor och barn, både dem som skola straffas och dem som införts såsom husvilla. Hennes uppgift är att först och främst tillse, att de kvinnor, som införas å stationen, ej bli på något sätt brutalt behandlade eller vanvårdade. På grund af hennes uttalande kan bl. a. *läkareundersökningen* inställas. *Schwester Arendt* har särskildt ägnat de prostituerade sin vård och har under sitt arbete samlat för räddningsverksamheten på detta område ytterst värdefulla erfarenheter, som hon framlagt i olika publikationer.\*) Hennes hufvuduppgift består uti att bjuda de olyckliga kvinnor, med hvilka hon kommer i oupphörlig beröring, en hjälpande och stödjande hand vid deras försök att komma upp ur sitt förnedrande lif, och framför allt att med alla till buds stående medel rädda de ej sällan helt unga flickor, som vidriga förhållanden fört in på lastens väg. För detta ändamål samarbetar *Schwester Arendt* med såväl fattigvården i *Stuttgart* som med privata välgörenhetsföreningar och skyddshem, och det har äfven lyckats henne att få till stånd en *upptagningsasyl*, afsedd att vara en skyddad uppehålls-ort för dem, som önska börja ett annat lif, men för hvilka t. v. en varaktig tillflykt saknas.

Af de 4,171 kvinnor, som under tiden mars 1903—december 1906 varit häktade, har det lyckats den kvinnliga polisassistenten att rädda 977, hvilka antingen sändts till skyddshem, återförts till sina hem eller erhållit platser å landsbygden. Detta antal är ingalunda obetydligt med hänsyn till de oerhörda svårigheter, som detta slag af räddningsarbete som bekant erbjuder. *Schwester Arendt* framhåller dessa svårigheter och påpekar, huru erfarenheten visat, att ett kortare eller längre uppehåll i ett godt *skyddshem* i hvarje fall är nödvändigt, innan kvinnorna anställas i privat tjänst; men tillägger, att uppfostringsresultaten i det stora hela äro gynnammare, än man i allmänhet antager. På tal om olika katego-

\*) »Die Welt, von der man nicht spricht», »Aus der Gefängniswelt», m. fl.

rier af de omhändertagna kvinnorna säger hon vidare, att de, som äro svårast, om också ej hopplösa, att upprätta, visar sig vara de flickor, som, behäftade med mer eller mindre ärftlig belastning, vuxit upp utan sedlig vård i en ej sällan rå och lastbar omgivning. De däremot, som först vid vuxen ålder af olyckliga omständigheter drifvits in i prostitutionen, kunna, hur förhärdade de än må synas, vanligen efter 1 à 2 års vistelse i ett skyddshem, betecknas som för framtiden återupprättade. Dock böra de till en början så vidt möjligt aflägsnas från storstadens frestelser. Ej få exempel finnas äfven därpå, att unga kvinnor, som återfallit, själfmant på nytt uppsöka räddningshemmet för att erhålla stöd och skydd.

Den kvinnliga polisassistenten i Stuttgart har tillika erhållit tillstånd att besöka *kvinnliga fångar* i fängelset, och många af dessa ha genom hennes försorg kommit i åtnjutande af hjälp och stöd efter frigifvandet.

Enligt årsberättelsen häktades under år 1905 i Stuttgart 1,198 kvinnor, hvilkas förbrytelser i regel mer eller mindre direkt stodo i samband med deras egenskap af prostituerade. Af dessa omhändertogos på ett eller annat sätt ej mindre än 482. Den kvinnliga polisassistentens åliggande omfattar dessutom *barnen* samt sedan 1905 alla *minderåriga manliga förbrytare*, som inkomma å polisstationen. År 1905 sändes genom hennes förmedling 141 barn endera till uppfostringsanstalter eller fosterhem. Under hela sin verksamhetsperiod har hon tagit vara på sammanlagdt bortåt 500 barn. I detta arbete understödes hon såväl af den offentliga skyddsuppfostringsinstitutionen som af privata barnhem m. m. Det kan slutligen påpekas, att äfven manliga fångar genom Schwester Arendts förmedling förhjälppts till arbete, asylor m. m. De uppgingo år 1905 till 42.

Den här antydda storartade hjälpverksamhet, som är oupplösligt knuten till den kvinnliga polisassistentens befattning, bekostas till största delen på privat väg, men anslår staden Stuttgart numera 1,000 mark årligen till densamma.

Likaledes i ett par af våra grannländer, *Norge* och *Finland*, har behovet af kvinnor i polisens tjänst på senare tid beaktats.

Enligt på min förfrågan ingånget svar från *Kristiania* Politikamrer finnes därstädes visserligen ännu inga ordinarie kvinnliga polisfunktionärer, men har man anställt två kvinnor, som turvis ha uppsikt öfver den kvinnliga dryckenskapsarresten och äga att rannsaka samt ha ansvar och vård om de där insatta kvinnorna, så länge dessa kvarhållas i arresten.

I *Finland* har saken på allra sista tiden varit föremål för senatens behandling, hvilken så utfallit, att förordning om kvinnlig polis utfärdats och två sådana assistenter omedelbart anstälts.

»Hvita Bandets» afdelning i Helsingfors, som sedan länge beviljats tillstånd att i och för sitt räddningsarbete bland de prostituerade ha tillträde till polisens sedlighetsafdelning, har upprepade gånger hos polismästaren anhållit att på polisstationerna särskilda afdelningar för kvinnor måtte anordnas samt att kvinnor måtte anställas inom sedlighetspolisen. Denna begäran beaktades i det förslag om polisens reorganisation, som för någon tid tillbaka inlämnades till senaten, hvilken åtgärd fört till redan nämnda lyckliga resultat. Polismästaren har till mitt förfogande ställt ett utdrag ur den af honom affattade till senaten ställda skrifvelsen, och då däraf framgå de skäl, som gifvit anledning till den nu beviljade anhållan om kvinnliga polisbiträden, tillåter jag mig meddela det samma:

Sedlighetsafdelningens främste uppgift är prostitutionens öfvervakande samt biträdande af vederbörande myndigheter vid motarbetandet af veneriska sjukdomars spridning. Men vid sidan här af åligger sedlighetspolisen en icke mindre betydelsefull verksamhet, nämligen den att hindra unga kvinnor att förfalla till yrkesmässig osedlighet. I sådant syfte söker afdelningen verka på öfvertygelsens väg, underrättar anhöriga, som kunna taga vård om sådana kvinnor, samt vidtager erforderliga åtgärder för att bereda dem skydd och hederlig sysselsättning.

För att kunna fullgöra denna grannliga sida af sin verksamhet har sedlighetsafdelningen samarbetat med den i staden verkande föreningen »Hvita Bandet», hvars ändamål är sedlighetens befrämjande och räddningsarbete bland de kvinnor, som kommit på afvägar. Hvarje morgon besöker någon af föreningens medlemmar polisstationen, talar förmanande och varnande ord med de af polisen under nattens lopp på gator och gränder omhändertagna kvinnorna samt erbjuder dem religiöst och moraliskt stöd. Genom för-

eningens försorg hafva äfven flera af dessa kvinnor bereds plats i skyddshem och sålunda räddats från prostitutionen.

I trots af den medverkan, afdelningen härigenom fått emottaga, har denna afdelnings preventiva verksamhet dock icke kunnat utföras på ett sätt, som uppgifternas ömtåliga beskaffenhet och spörsmålets stora sociala betydelse kräfver. Orsaken härtill är den, att de i afdelningen anställda konstaplarna icke i allmänhet äro i besittning af den grannlagenhet, urskiljning och människokännedom, som här vore af nöden. För att sedlighetspolisen må blifva i tillfälle att bedriva ifrågavarande räddningsarbete på ett mera effektivt sätt, har kommittén ansett sig böra föreslå anställande på försök vid afdelningen af en bildad kvinna mot en aflöning af 2,500 mk per år, som skulle äga förmåga och intresse att helt och hållet ägna sig åt denna detalj af sedlighetspolisens verksamhet. Till biträde åt henne borde därjämte, emot ett arfvode af 1,500 mk per år, anställas ett likaledes bildadt fruntimmer, som särskildt skulle hafva till uppgift att vid besök i hemmen och hos samhällets olycksbarn åtfölja förstnämnda funktionär. Genom att sålunda göra dessa kvinnliga biträdens verksamhet utom polisstationen oberoende af manliga medhjälpare skulle densamma erhålla en humanare prägel till fromma för arbetets resultat. Utom sagda uppdrag kunde förbemälda kvinnliga biträden ombetros andra tjänstegöromål af diskret natur, såsom slitande af familjetvister, där sådant kan åligga sedlighetspolisen, eftersyn öfver vanartade och värnlösa barn m. m. — — — — —

De erfarenheter och de skäl, som i det föregående anförts, torde vara tillräckliga för att öfvertyga om, att bildade och för sin uppgift kvalificerade kvinnors anställande i polisens tjänst ej blott är ur humanitetssynpunkt påkalladt utan tillika ägnadt att medföra betydliga fördelar för samhället i sin helhet. Ej heller finnes orsak antaga, att en dylik åtgärds vidtagande i hufvudstaden skulle möta några väsentliga svårigheter eller motstånd. Vid samtal med Stockholms polismästare har jag äfven fått den uppfattningen, att de ledande myndigheterna, långt ifrån att vilja ställa hinder för den här föreslagna reformens införande, tvärtom ha öppen blick för densammas såväl principiella betydelse som praktiska nytta. Ett

partiellt ombyte af den nuvarande personalen inom sedlighetsafdelningen, i och för anställande af kvinnor i räddningsarbetet, tyckes ej heller erbjuda svårighet, då nämnda personal redan inträdt i pensionsåldern. Hvad beträffar anställande af kvinnliga assistenter för tillsyn och vård af för dryckenskap och därmed sammanhängande förseelser arresterade kvinnor, kunde man tänka sig, att till en början sådana assistenter utsåges för några af Stockholms polisdistrikt, och att de fyllerifall bland kvinnor, som förekomme, företrädesvis remitterades till dessa distrikt. Huru detta lämpligast kunde ordnas, torde emellertid bäst framgå af en genom öfverståhållareämbetet föranstaltad utredning. Äfvenledes anser jag mig icke böra framställa något förslag om antalet kvinnliga polisassistenter, som till en början böra utses, enär detta får göras beroende af nämnda utrednings resultat, utan inskränker jag mig att hemställa,

att herrar stadsfullmäktige behagade besluta att hos öfverståhållareämbetet begära utredning angående frågan om anställande af kvinnliga assistenter vid Stockholms polis och, i fall detta befinnes lämpligt, att lönebelopp för sådana kvinnliga assistenter måtte upptagas i 1908 års statförslag.

Stockholm den 22 april 1907.

G. H. von Koch.

I motionens syfte instämma:

A. E. Dahlberg.

Ernst Klefbeck.

Fritz Lindqvist.

O. Medin.

K. A. Tengdahl.

Emil Hammarlund.

Knut Kjellberg.

Karl Warburg.

Viktor Ramstedt.

Fredr. Nilsson.

Hugo Bohman.